

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 10 lutego 1951 r.

w sprawie udzielania i umarzania zaliczek na materiały udzielanych przez inwestorów przedsiębiorstwom budowlano-montażowym.

Na podstawie § 58 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448) i w wykonaniu uchwały Nr 92 Prezydium Rządu z dnia 10 lutego 1951 r. zawieszającej punkt 16 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1948 r. w sprawie finansowania inwestycji i rozliczeń z tytułu dostaw i robót inwestycyjnych przedsiębiorstw objętych systemem finansowym oraz zniesienia zaliczkowania przedsiębiorstw budowlanych i montażowych (Monitor Polski Nr A-15, poz. 209) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dla zabezpieczenia utrzymania na budowie niezbędnego zapasu materiałów umowa pomiędzy inwestorem a przedsiębiorstwem będącym wykonawcą generalnym powinna przewidywać obowiązek inwestora

udzielenia przedsiębiorstwu będącemu generalnym wykonawcą danej inwestycji, a należącemu do kategorii osób wymienionych w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 73), zaliczki na materiały w wysokości 15% wartości przewidywanego na dany rok zużycia materiałowego.

2. Udzielenie zaliczki powinno nastąpić w przeciągu 14 dni od daty notyfikacji bankowej.

3. W przypadku udzielenia przedsiębiorstwu zleceń dodatkowych, przekraczających 5% ogólnej wartości umowy, inwestor powinien udzielić uzupełniającej zaliczki na zasadach określonych w ust. 1 i 2. Odnosi się to również do przypadku, gdy inwestycja wykonywana jest dłużej aniżeli rok i gdy zakres robót lat następnych uzasadnia udzielenie w latach następujących uzupełniającej zaliczki.

4. W przypadku gdy inwestycja wykonywana jest dłużej aniżeli rok, należy w umowie ustalić szacunkowo wysokość zaliczki przechodzącej na rok następny.

§ 2. 1. Przedsiębiorstwo (generalny wykonawca) obowiązane jest do rozliczenia zaliczki w drodze potrącenia odpowiednich kwot umorzeniowych z rachunków przejściowych, tak aby ostateczne rozliczenie zaliczki zbiegło się z datą wykonania całości zamierzenia inwestycyjnego.

2. Rozpoczęcie rozliczenia zaliczki powinno nastąpić począwszy od faktury przejściowej, obejmującej roboty wykonane o wskaźniku zaawansowania 30—50%, przyjmując za podstawę obliczenia tego procentu całość zadania inwestycyjnego. Przyjęcie odpowiedniego procentu w granicach 30—50% dla ustalenia między inwestorem a przedsiębiorstwem momentu rozpoczęcia rozliczenia zaliczki uzależnia się od rodzaju wykonywanej inwestycji.

3. Minister Budownictwa Miast i Osiedli w porozumieniu z Ministrem Budownictwa Przemysłowego i za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego opracuje w terminie do dnia 1 kwietnia 1951 r. szczegółowe instrukcje dotyczące stosowania dla poszczególnych rodzajów budownictwa odpowiednich wskaźników zaawansowania robót, określających moment rozpoczęcia rozliczenia zaliczki.

§ 3. 1. Dla rozliczenia zaliczki należy stosować stawkę umorzeniową w wysokości wynikającej ze stosunku kwoty zaliczki do kwoty przerobu w okresie od daty rozpoczęcia spłaty zaliczki do zakończenia całości robót danego zamierzenia inwestycyjnego.

2. Nie potrąconą z faktur przejściowych resztę zaliczki należy rozliczyć fakturą ostateczną.

3. W przypadku gdy w rezultacie rozliczenia ostatecznego wynika nadwyżka na rzecz inwestora, przedsiębiorstwo obowiązane jest do zwrotu nadwyżki w terminie 14 dni od daty potwierdzenia przez inwestora kwoty faktury ostatecznej. Przedsiębiorstwo obowiązane jest do dokonania tego zwrotu nawet w przypadku, gdyby między przedsiębiorstwem a inwestorem powstał spór co do wysokości ostatecznego rachunku, przy czym dla ustalenia nie opłaconej kwoty zaliczki przyjmuje się kwotę faktury w wysokości uznanej przez inwestora.

4. W przypadku gdy inwestycja w trakcie jej wykonania przekazana zostaje w celu kontynuowania jej wykonania innemu przedsiębiorstwu, przedsiębiorstwo dotychczas ją wykonujące obowiązane jest w ciągu 14 dni po zakończeniu przez siebie wykonywanych robót zwrócić pozostałą zaliczkę.

§ 4. 1. W przypadku zlecenia przez przedsiębiorstwo (głównego wykonawcę) pewnej części robót podwykonawcy, którym jest przedsiębiorstwo państwowe, główny wykonawca obowiązany jest przekazać podwykonawcy odpowiednią część zaliczki.

2. Udzielenie zaliczki na rzecz podwykonawcy i rozliczenie z niej powinny nastąpić zgodnie z §§ 1, 2 i 3 niniejszego zarządzenia.

3. Za właściwe zużycie zaliczki przez podwykonawcę i terminowe jej rozliczenie odpowiada przedsiębiorstwo (główny wykonawca).

§ 5. 1. Bank finansujący działalność operacyjną przedsiębiorstwa prowadzić będzie dla zaliczek odrębny „Rachunek zaliczek materiałowych“.

2. Wszelkie wpływy z zaliczek odprowadzane będą przez bank na rachunek zaliczek materiałowych.

3. Wpłaty z tego rachunku mogą być dokonywane w przypadku:

- 1) zakupu materiałów na budowę, przy czym przez zakup materiałów rozumie się regulowanie należności na rachunki dostawców;
- 2) zwrot zaliczki na rzecz inwestora;
- 3) rozliczeń z rachunkiem operacyjnym.

Ponadto z tego rachunku można wypłacić odpowiednią część zaliczki na rzecz podwykonawców. Przelew tego rodzaju dokonywany zostaje na rachunek zaliczek podwykonawcy.

4. Koszty uboczne, związane z zaopatrzeniem materiałowym, jako też zakupy materiałów na cele ogólne przedsiębiorstwa, dla celów produkcji pomocniczej oraz na magazyny interwencyjne i zapasów sezonowych powinny być pokrywane z rachunku operacyjnego.

5. Przedsiębiorstwo ma obowiązek podać bankowi w terminach przewidzianych uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 20 maja 1947 r. w sprawie rozliczeń za dostawy, usługi i roboty między przedsiębiorstwami państwowymi i jednostkami budżetu państwowego dokładne dane co do przeznaczenia określonej dostawy (faktury) dla udzielenia dyspozycji co do pokrycia faktury bądź zgłoszenia zastrzeżeń. W przypadku niewykonania przez przedsiębiorstwo tego obowiązku wszelkie faktury za dostawy materiałowe pokrywane będą z rachunku zaliczek materiałowych do wysokości wolnych środków na tym rachunku.

§ 6. 1. Zaliczki, udzielane stosownie do postanowień § 1, odpowiadają przeciętnym normatywom branżowym materiałów i służą dla celów kontroli utrzymania na budowach gospodarczo uzasadnionych zapasów w trybie ustalonym w § 5.

2. Przedsiębiorstwo obowiązane jest do dnia 15 miesiąca następnego według stanu na ultimo miesiąca poprzedniego podać bankowi finansującemu działalność eksploatacyjną przedsiębiorstwa według danych księgowości finansowej i materiałowej:

- 1) wartość zapasów materiałów w magazynach znajdujących się na budowach;
- 2) wartość zapasów materiałowych w innych magazynach;
- 3) saldo rozliczeń materiałowych, otrzymanych od inwestorów (podgr. 148 jednolitego planu kont);
- 4) saldo rozliczeń zaliczek materiałowych, udzielonych podwykonawcom (podgr. 143 jednolitego planu kont).

3. W oparciu o dane, wymienione w ust. 2, bank powinien do dnia 25 każdego miesiąca przeprowadzić rozliczenie pomiędzy rachunkiem operacyjnym a rachunkiem zaliczek materiałowych przedsiębiorstwa doprowadzając do zgodności: saldo zaliczek inwestorów (podgr. 138) — wartość zapasów materiałowych na budowach plus saldo zaliczek materiałowych udzielonych podwykonawcom (podgr. 143) plus saldo rachunku bankowego zaliczek materiałowych (konto 1102).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 10 lutego 1951 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr